

»Kesäparatiisi on niin hyvä, että se tulee olemaan jokaisen rantalukemista tänä kesänä.»

- USA TODAY

Jennifer Weiner

Kesä- paratiisi

Suomentanut
Virpi Vainikainen

WSOY

Jennifer Weiner

Kesäparatiisi

SUOMENTANUT VIRPI VAINIKAINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Lainaukset William Shakespearen näytelmästä
Kesäyön unelma / Juhannusyön uni ovat
suomentaneet Paavo Cajander, Yrjö Jylhä, Matti Rossi ja Lauri Sipari.

Englanninkielinen alkuteos
The Summer Place

Copyright © 2022 by Jennifer Weiner, Inc.
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.
Original publisher: Atria Books, a division of Simon & Schuster, Inc.

Suomenkielinen laitos © Virpi Vainikainen ja WSOY 2024

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-50219-8
PAINETTU EU:SSA

Bill Sykenille
Frances Frumin Weinerin muistolle

*Onko varmaa että valvomme?
Ehkä nukummekin vielä ja uneksimme.*

WILLIAM SHAKESPEARE: *Kesäyön unelma*

Prologi

Neljäkymmentä vuotta talo oli seisonut hiekkadyynin partaalla Cape Codin lahden äärellä. Dyyni oli ajan mittaan rapautunut, hiekkaa oli ripsahdellut tiehensä. Rantaluumu ja norkkomyrtti tarroutuivat sen kylkiin kuin harottavat sormet. Alhaalla rannassa lahden vesi oli hivuttautunut vuosi vuodelta lähemmäs, vuollut rannasta viipaleen toisensa jälkeen. Talon pääovelle aikoinaan johtanutta hiekkapolkua oli levennetty ja se oli päällystetty osterinkuorimurskeella. Pihaa oli maise-moitu, otatammea ja metsäomenaa täydensivät nyt laventeli, hortensiat ja heleästi kukkivat ruusut. Loivasti viettävään ketoon oli kaivettu uima-allas, pihaan oli rakennettu vieras-talo ja autotalli, sitten terasseja, palju ja ulkosuihku, jonka kaarioveen sahatusta puolikuun muotoisesta aukosta saattoi peseytyessään katsella merelle.

Silloin tällöin taloa oli maalattu vähän, irtoileva lauta oli naulattu takaisin asentoonsa aina uudestaan, kitisevä sarana oli öljytty ja ikkunoita vaihdettu, ja läpi kaikkien muutosten talo oli odottanut, sitkeästi ja kärsivällisesti. Sen seinien molekyyleissä värähtelivät jokaisen sen huoneissa käydyin keskustelun kaiut, katoissa ja lattioissa ja maapoh-jassa resonoi ikuisesti kaikki, mitä se oli kokenut. Se tiesi

monenmoista, hyvää ja pahaa. Se oli nähnyt surua ja iloa, riemua ja tragediaa, sekä viljalti arkea, kesäisin rannalla lomailevien perheiden iloista elämää.

Sen keittiössä oli valmistettu ja nautittu tuhansia aterioita, yläterassin ulkopöydän ääressä oli grillattu ja nautittu satoja makkaroita ja hampurilaisia. Se oli nähnyt, kun ruokaa laitettiin tuoreista simpukoista ja hummereista, lähiseudulla kasvaneista maissintähkistä ja vastapöimäistä tomaateista, makeista kuin sokeri. Pariskunnat, vanhat ja nuoret, olivat tanssineet sen latioilla ja syleilleet sen makuuhuoneissa. Se oli nähnyt helmiä suudelmia ja kuullut onnenhuokauksia ja kuisittuja rakkaudentunnustuksia. Sen katon alla olivat vauvat saaneet alkunsa, ja aikanaan nuo vauvat olivat kasvaneet aikuisiksi ja palanneet sen helmoihin omien pienokaistensa kanssa. Se oli nähnyt äidin kylvettävään vastasyntyntä tytärtään ja samaisen tyttären monta vuotta myöhemmin laskevan oman lapsensa pinnasänkyyn ja astuvan sitten halaamaan äitiään ja kuiskaamaan *Kiitos, en tajunnutkaan, kuinka rankkaa tämä on*. Talo oli toivottanut tervetulleiksi heidät kaikki, todistanut heidän tarinoitaan ja sulkenut heidät syliinsä.

Koko tämän ajan, kaikki nämä vuodet, talo oli voinut vain seurata vierestä. Niin paljon tuskaa ja virheitä – *ei, ei sellaisiin juhliin, ei, ei juoda enää tänä iltana, ei, ei sitä miestä, ei, ei sitä naista, ei, älä avaa sitä ovea, älä vastaa puhelimeen, älä ota häntä enää sänkyysi* – eikä se ollut ikinä pystynyt puuttumaan asioihin eikä ilmoittamaan itsestään millään lailla. Se oli kyllä yrittänyt vuosikaudet, saamatta aikaan muuta kuin ehkä muutaman värein kylpyveden pintaan tai verkko-oven – aina saman oven – tippumisen saranoiltaan terassille («perhanan ovi», perheet mutisivat nostaessaan sitä takaisin).

Talo ei antanut periksi. Väsymättä, kyllästymättä, se jatkoi yrittämistä, koetti keksiä tapoja ilmoittaa ihmisilleen, että se kuuli heidät, näki heidät, halusi auttaa. Ei sitä haitannut, että perheet kohtelivat sitä yliolkaisesti, jättivät tyhjilleen koko

pitkäksi talveksi, antoivat hiirten kaivaa pesiään sen seinien eristekerrokseen. Se välitti heistä kaikista, nyt ja aina.

Ja taas oli edessä uusi kesä. Päivät pitenivät, ilmat lämpenivät, eikä talon tehtävä ollut koskaan tuntunut tärkeämmältä. Edessä oli muutoksia. Talolla oli ihmisilleen valtavasti asiaa, ja alkoi olla kiire keksiä, kuinka saada heidät kuuntelemaan.

I OSA

Ruby menee naimisiin

Sarah

Perjantai-iltana heti auringonlaskun jälkeen Sarah Weinberg Danhauser sytytti tulitikut, painoi päänsä ja siunasi sapattikynttilät Brooklynin Park Slopessa sijaitsevan brownstone-talonsa ruokasalissa. Pöydässä oli hunajapaahdettua kananpoikaa kotitekoisen sieni-saksanpähkinätäytteen kera, vastaleivottua *challah*-pitkoa ja fenkoli-veriappelsiinisalaattia, jonka pinnalle ripotellut granaattiomenansiemenet olivat niin hintavia että Sarah oli syyllisyydentunnossa sullonut tyhjän rasian raskauttavine hintalappuineen syvälle roska-astian pohjalle aviomieheltään piiloon.

Kyseinen aviomies, Eli, istui pöydän päässä ja tuijotti lautastaan. Heidän poikansa, kahdeksanvuotias Dexter ja pian seitsemän täyttävä Miles, istuivat pöydän pitkällä sivulla Elin Ari-veli välissään. Kahdesti eronnut, tätä nykyä sinkkuna elävä Ari, jonka farkut ja virttynyt T-paita olivat kaukana kauluspaidasta ja suorista housuista, joita Sarah edellytti pojiltaan sapattiaterialla, oli usein nähty vieras Danhauserin perheen perjantaipöydässä. Häikäisevän komea ja viekkaasti hymyilevä Ari, joka lainaili huomattaviakin rahasummia veljeltään kerran pari vuodessa, ei ollut Sarahin lempihenkilöitä, mutta kun Eli oli pyytänyt ja anoppikin lisännyt painetta («Tiedän,

aikuinen mieshän hän on, jonka pitäisi pystyä ruokkimaan itsensä, mutta kun hänelle juustosuikerot edustavat kunnan ruokaa, ja pelkään oikeasti, että hän saa kohta riisitaudin»), oli Sarah pitkin hampain esittänyt kutsun.

Vastapuolella pöytää istuivat Ruby, Sarahin tytärpuoli, ja Rubyn koronapoikakaveri Gabe. Toki Gabea olisi voinut nimittää ihan vain poikakaveriksikin, Sarah ajatteli, ilman määritteitä, mutta pandemia oli vauhdittanut hänen ja Rubyn romanssia siinä määrin, että Sarahin ajatuksissa Gabeen liittyi aina tarkennus. Maaliskuussa 2020, kun New Yorkin yliopisto oli sulkenut ovensa ja passittanut kaikki opiskelijat kotiin, Gabe ja Ruby olivat olleet yhdessä vasta reilun kuukauden. Ruby oli palannut Brooklynin taloon omaan huoneeseensa, ja pitkään keskusteltuaan Sarah ja Eli olivat taipuneet siihen, että Kaliforniasta kotoisin oleva Gabe muuttaisi heille Rubyn mukana. Kautta koronavuoden, aina etänä järjestettyihin valmistujaisiinsa asti, kaksikko oli liimautunut toisiinsa, bingettänyt sarjoja sohvalle käpertyneinä, talsinut pitkiä kävelylenkkejä pitkin kaupunkia samanlaisissa maskeissaan ja istuttanut kivitalon kattoterassille ruukkupuutarhan, joka oli lopulta tuottanut runsaan sadon salaattia ja lehtikaalia, kourallisen heiveröisiä porkkanoita ja yhden ainoan siemenisen vesimelonin (»Ensi vuonna onnistuu paremmin», Ruby lupasi jakaessaan siitä kuvia Instagramissa).

Ruby ja Gabe olivat pysyneet yhdessä koko kesän ja läpi talven, ja uudenvuoden jälkeen, kun pandemia oli vihdoin alkanut hellittää, he olivat ottaneet rokotukset, hankkineet työpaikat – Ruby apulaisnäyttämömarina Jackson Heightsissa toimivassa indie-teatteriyhteisössä, Gabe oikolukijana – pakanneet lempikasvinsa ja muuttaneet Brooklynista Queensiin, pikkuiseen yksiöön, jossa olivat asuneet nyt reilun kuukauden.

Sarah päätti viinin ja leivän siunauksensa. Ruokavadit olivat tehneet ensimmäisen kierroksen pöydän ympäri (suurin

rintalihan pala, Sarah pani merkille, oli päätynyt Arin lautaselle) ja Sarah oli juuri päässyt muistuttamasta Dexterille, että lautasliina kuului syliin, kun Ruby otti poikaystävänsä kädestä ja katsoi seuruetta onnesta säteillen. »Meillä on Gaben kanssa uutisia», hän sanoi.

Hyytävä tunne levisi Sarahin sydäimestä vatsaan. Hän loi epätoivoisen silmäyksen pöydän päähän, kohti miestänsä, toivoen nyökkäystä tai katsetta, edes jonkinlaista elettä tai ilmettä, jolla Eli viestittäisi *Ymmärrän miltä sinusta tuntuu ja olen samaa mieltä* tai mieluummin jopa *Älä huoli, minä kyllä panen pisteen tälle hölmöilylle*. Mutta Eli tuijotti lautastaan ja pureskeli ruokaansa mitään näkemättä tai kuulematta. Yllätys yllätys.

Sarah hymyi väkinäisesti. »Millaisia uutisia?» hän tiedusteli, vaikka rinnassa tuntuvan kylmän kouraisun perusteella hän uskoi jo tietävänsä.

»Gabe ja minä mennään naimisiin!» Ruby sanoi autuaasti hymyillen, kalpeat posket hohtaen. Rubyn vieressä istuvan Gaben ilme oli yhtä lempeä ja rakastettava kuin aina. Pojan tummat hiukset olivat hieman pörrössä, syvällä sijaitsevat silmät olivat uneliaat ja ryhti rento, melkein raukea, kun Ruby kietaisi kätensä hänen harteilleen ja veti häntä kainaloonsa. Sarah piti Gabesta, mutta hänen silmissään Gabe oli poika, ei nuori mies, ei kypsä aikuinen, joka oli valmis ottamaan vaimon ja ehkä perustamaan perheenkin. Mukava poikahan Gabe oli, ei siinä mitään, hyväkäytöksinen ja huomaavainen ja järkähtämättömän joviaali. Hän ei suuttunut koskaan, vaan näytti aina siltä kuin olisi hyvillä mielin – tai mahdollisesti pilvessä. Sarah ei ollut varma, ja näinä päivinä, kun maria sai ostaa laillisestikin, ei hän voinut edes valittaa tuoksusta, jota Rubyn ja Gaben täällä asuessa oli joskus valunut portaikosta alakertaan. *Sama kuin ottaisi oluen*, Eli oli sanonut hänelle, ja järjellä ajatellen Sarah oli samaa mieltä. Jotenkin se kuitenkin tuntui edelleen toisenlaiselta. Luvattomalta ja väärältä.

»Sillä lailla!» Ari sanoi ja kurotti kättään pöydän yli Gaben läpsäytettäväksi. »Yläfemmat!» hän sanoi Rubyille, joka läpsäytti hänen kämmentään leveästi hymyillen.

»Päästäänkö me häihin?» Dexter kysyi. Dexter oli isänsä näköinen, pitkä ja laiha ja pää täynnä tummanvaaleaa kiharaa, kalpea iho pisamainen ja helposti punoittava ja kyynärpäät jotenkin merkillisesti aina lähimmän vesikannun tai juomalasin kyljessä.

»Me voidaan olla bestmanit!» Miles sanoi. Miles oli veljeään kompaktimpi rakenteeltaan, hänellä oli hienolaatuiset ruskeat hiukset ja samanlaiset sydämenmuotoiset kasvat kuin Sarahilla. Jos Dexter oli kuin hötälehtivä kultainennoutaja, oli Miles kuin pieni ja näppärä kissa, hän käytteli aterimiaan huolellisesti ja täsmällisesti ja sipaisi huuliaan sievästi lautasliinalla.

»Teille on pojat paljon parempi työ», Ruby sanoi. »Häät pidetään heinäkuussa, Cape Codissa. Kysyin jo *saftalta*, ja hän sanoi että se sopii. Hän tietää, että se on minusta parasta aikaa siellä.»

»Niinkö pian!» Sarahilta pääsi ennen kuin hän kiireesti hörppäsi viiniä. Ruby oli aina ollut määrätietoinen tyttö. Vastustus sai hänet takajaloilleen, hänelle ei sanottu ei eikä häntä kehoitettu miettimään vielä, häntä ei toppuuteltu. Pienikin vihjaus, että äitipuoli vastusti liittoa tai piti 22-vuotiaista Rubya liian nuorena edes ajattelemaan naimisiin menemistä, niin alta viikon Gabe ja Ruby heiluttaisivat avioliittolupaa kaupungintalolla. Erityisen kurjalta tuntui, että Ruby oli kertonut asiasta Sarahin äidille ennen kuin Sarahille itselleen. Sarahin kurkussa kuristi koronasulun aikana liiankin tutuksi tullut tunne, kun hän pakotti itsensä nielemään sanoja, jotka olisi halunnut lausua.

Sarah ja Ruby olivat tavanneet neljätöista vuotta sitten, kun Ruby oli ollut kahdeksanvuotias rimpapakinttu lettipää Manhattan Music Schoolin käytävillä, musiikkiopistossa, jossa

Sarah työskenteli toimitusjohtajana. Sarah oli heti kiinnittänyt huomiota Rubyyn. Tai oikeastaan Rubyn isään, pitkään, silmälasipäiseen ja hiukan kömpelön oloiseen mieheen keskellä naisten leegiota, päättään pidempänä kaikkia äitejä ja lastenhoitajia, joita istuskeli luokkahuoneiden ulkopuolella sillä aikaa kun lapset olivat ravistelemassa marakaseja ja paukuttamassa rumpuja. »Sarah-neiti, onko sinulla poikakaveria tai tyttökaveria tai miestä tai vaimoa?» Ruby oli kysäissyt kerran tunnin jälkeen, katsoa napottaen Sarahia hyvin totisena.

Sarah oli pitänyt kysymystä suloisena. »Ei tällä hetkellä», hän oli vastannut, ja Eli oli laskenut kätensä Rubyn olkapäälle ja lempeästi paimentanut tytön muiden lasten joukkoon sanoen: »Minä jatkan tästä.»

Sinä lauantaina Eli oli tarjonnut Sarahille aterian ja vienyt hänet seuraavalla viikolla Philip Glassin konserttiin Brooklyn Academy of Musiciin. Eli oli Sarahia toistakymmentä vuotta vanhempi, eronnut, yksinhuoltaja ja parodontologi. Mikä tahansa näistä ominaisuuksista olisi yhteen aikaan riittänyt Sarahin mielestä pudottamaan hänet potentiaalisten aviomiesten listalta. Hän oli uskonut haluavansa itsensä ikäisen miehen ilman lasten tai ex-vaimojen kaltaista painolastia, mielellään taidemaalarin tai kirjailijan tai muusikon, ei erikoishammaslääkärinä, joka työkseen teki juurihoitoja ja iensiirtoja, eikä todellakaan jo yhdessä avioliitossa epäonnistunutta miestä, jolla oli lapsi vastuullaan.

Mutta Eli oli voittanut hänen sydämensä. Muusikkoa miehessä ei ollut (»Puoli vuotta nokkahuilua», hän oli kysyttäessä vastannut), mutta kun he alkoivat seurustella, hän alkoi lukea arvosteluja ja seurata klassisen musiikin blogeja. Yhdessä he kävivät piano- ja kamarikonserteissa, joissa Eli kuunteli valppaasti ja ihaili soittajia suunnattomasti. »Pitäähän jonkun olla yleisönäkin, eikö?» hän sanoi aina. »Eivät kaikki voi olla solisteja.» Mihin Sarah hymyili hieman surumielisesti, olihan hän itse aikoinaan harkinnut solistin uraa. Hänen elämästään

oli olemassa versio, jossa Elin kaltainen mies ei olisi osunut hänen lähelleen muuten kuin yleisön joukossa, hänen soittonsa kuuntelemiseen oikeuttavan pääsylipun ostajana. Mutta siitä unelmasta Sarah oli luopunut aikaa sitten.

Sarah oli nauttinut Elin väsymättömästä, määrätietoisesta huomiosta, siitä kuinka mies oppi tunnistamaan hänen mieltymyksensä ja pyrki aina panemaan hänet etusijalle. Jos he olivat ulkona ja ilma viileni, Eli kietaisi takkinsa hänen ympärilleen ja pakotti hänet pitämään sitä kotiin asti. Jos Eli huomasi ravintolassa hänen pitävän jostain viinistä, pullo kyseistä viiniä saapui hänen kotiinsa seuraavana iltana. Eli osti hänelle vaatteita kokoa tiedustelematta tai arvailematta (myöhemmin kävi ilmi, että Eli oli vaivihkaa selvittänyt asian Sarahin parhaalta ystävältä), ja kun he olivat »seurustelleet vakituisesti» (kuten Eli vilpittömästi ja ilman ironian häivää asian ilmaisi) kuukauden täyteen, Sarah sai lahjaksi kauniit kultaiset ametistikorvakorut. Kun he olivat menneet ensimmäisen kerran sänkyyn, Sarah oli yllättynyt itsekin siitä, kuinka antoisa kokemus se oli ollut. Arkielämässä Eli oli korrekti ja kunnioittava feministi jolle ei ollut tippaakaan vaikeaa työskennellä naisten kanssa tai kohdella heitä tasavertaisina. Ilman vaatteita hän oli toisenlainen – itsevarma ja suorastaan vähän käskyttävä, tavalla, jonka Sarah koki ihmeen kiihottavaksi.

Parasta Elissa oli hänen luotettava vanhemmuutensa. Sarah oli ajatellut, että miehestä, joka rakasti tyttärtään ja oli hyvä isä, tulisi myös hyvä aviomies. Arvio oli osunut oikeaan, ainakin enimmäkseen. Eli oli ollut suurenmoinen puoliso, mutta Rubyn kanssa Sarah oli pian kohdannut ongelmia. Ruby oli pitänyt Sarahista musiikkiopiston Sarah-neitinä mutta alkanut inhota häntä yli kaiken, kun teoria alkoikin muuttua käytännöksi ja Sarah kivasta viikonloppukaverista, jonka kanssa käydä kynsi- ja jalkahoidoissa tai kahviloissa, isän kokopäiväiseksi saman katon alla asuvaksi puolisoiksi, joka pakotti tekemään läksyjä, viemään astiat koneeseen ja hoitamaan kotitöitä.

»Luvassa on ilkkurisia temppuja, särkyneitä sydämiä ja iloisia mutta mutkikkaita jälleennäkemisiä.»

- THE BOSTON GLOBE

Sarah Danhauserin järkytykseksi hänen parikymppinen tytärpuolensa ilmoittaa avioituvansa korona-aikaisen poikaystävänsä kanssa. Mikä pahinta, häät ovat kolmen kuukauden päästä. Sarahin aviomies ja morsiamen isä luimistelee puhumattomana ja pakenee vakavia keskusteluja raivostuttavissa terveysaaleissaan. Sarahin kaksoisveli taas etsii menetyksen keskellä itseään ja kokee riemastuttavan oivalluksen. Juhlasta on innoissaan ainoastaan Sarahin äiti, joka tahtoo koko perheen vielä kerran koolle Cape Codin rantahuvilaan.

Tie suureen päivään on kuoppainen, ja sen varrella vaanivat menneisyyden pettymykset, entiset rakastetut ja kohtalokkaat väärinymmärrykset. Kun hääpäivä valkenee, kaikki naamiot riisutaan ja salaisuudet luikertelevat päivänvaloon. Nyt voi tapahtua mitä tahansa.

» – – perhedraamaa ja romanttisia kiemuroita Cape Codin kauniissa maisemissa. Vaikka romaani sijoittuu koronapandemian jälkimaininkeihin, lukukokemus on kevyt ja nautinnollinen.»

- VOGUE

	 9 789510 502198
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-50219-8